

CUM A FĂCUT IMO LUMEA, ÎNTR-UN TIMP CÂND LUCRURILE ERAU DIFERITE ȘI LUNA ERA ALTFEL

Imo s-a dus într-o zi să prindă niște pește, dar nu exista mare. În afară de Imo nu exista nimic. Așa că a scuipat în palme, le-a frecat una de alta și a făcut un ghemotoc de mare. Pe urmă a făcut niște pești, dar erau proști și leneși. Așa că a luat sufletele câtorva delfini, care măcar învățaseră să vorbească, le-a amestecat cu lut și le-a frecat între palme până când și-au schimbat forma și au devenit oameni. Erau deștepți, dar nu puteau înota toată ziua, așa că Imo a mai săpat niște lut, l-a frecat între palme și l-a copt în focul din tabăra lui de pescuit, și așa a fost făcut pământul.

Oamenii au umplut curând toate câmpurile și le era foame, așa că Imo a luat puțină noapte, a frecat-o între palme și l-a făcut pe Locaha, zeul morții.

Dar Imo tot nu era mulțumit și a zis:

— *M-am purtat ca un copil care se joacă în nisip. Lumea asta-i defectă. N-am avut niciun plan. Lucrurile sunt anapoda. O s-o frec între palme și-o s-o fac mai bună.*

Dar Locaha a zis:

— *Lutul s-a întărit. Oamenii vor muri.*

Imo s-a înfuriat și a zis:

— *Cine ești tu, să te îndoiești de mine?*

Iar Locaha a zis:

— *Sunt o parte din tine, la fel ca toate lucrurile. Așa că îți spun: Dă-mi mie lumea muritoare, iar tu du-te și fă una mai bună. Eu voi domni aici cu dreptate. Când moare un om, îl voi trimite să fie delfin până când va veni timpul să se nască din nou. Iar când găsesc oameni care au progresat, care au devenit mai mult decât lutul din care sunt făcuți, care au onorat lumea asta mizerabilă cu prezența lor, le voi deschide ușa spre lumea ta perfectă, și oamenii aceia nu vor mai fi făpturi ale timpului, căci vor purta stele.*

Lui Imo i s-a părut o idee bună, pentru că era creația lui, și s-a dus să facă o lume nouă în cer. Dar înainte de asta, pentru ca Locaha să nu aibă totul la bunul lui plac, a suflat în palme și i-a făcut pe ceilalți zei, astfel încât, dacă oamenii trebuiau să moară, să se întâmple la timpul potrivit.

De aceea ne naștem noi în apă, nu omorâm delfinii și ne uităm la stele.

❧ CAPITOLUL 1 ❧

MOLIMA

Ningea atât de des, încât în aer se formau bulgări fragili de zăpadă, care apoi se rostogoleau și se topeau imediat ce cădeau pe caii aliniați de-a lungul cheiului. Era patru dimineața și locul începea să prindă viață, iar căpitanul Samson nu mai văzuse niciodată atâta zor pe chei. Încărcătura zbura de-a dreptul spre corabie; macaralele se încordau în strădania lor de a scăpa cât mai repede de baloturi. Nava duhnea deja a dezinfectant, duhnea a *chestia aia*. Fiecare om care urca la bord era scâldat cu totul în ea, până începea să-i picure din cizme. Dar nu era de-ajuns; unii dintre ei urcaseră cu niște pompe enorme, care scuipeau peste absolut orice o ceață de un roz acid.

Căpitanul Samson nu putea face nimic în legătură cu treaba asta. Agentul proprietarilor era chiar acolo, la

marginea cheiului, cu ordinele în mâini. Totuși, căpitanul Samson avea de gând să încerce.

— Chiar credeți că suntem infectați, domnule Blezzard? s-a răstit el la bărbatul de pe chei. Vă asigur că...

— Nu sunteți infectați, căpitane, cel puțin din câte știu eu, dar facem asta pentru binele vostru, a strigat agentul prin megafonul lui uriaș. Și trebuie să vă preven din nou, pe tine și pe oamenii tăi, să nu părăsiți nava!

— Avem familii, domnule Blezzard.

— E adevărat și ne-am ocupat deja de ele. Crede-mă, căpitane, familiile voastre sunt norocoase și la fel veți fi și voi, dacă urmați ordinele. E *obligatoriu* să plecați înapoi spre Port Mercia până în zori. Nici nu știu cum să insist destul asupra importanței acestui lucru.

— Imposibil! E în cealaltă parte a lumii! Am ajuns acasă de doar câteva ore! Nu mai avem decât puține alimente și apă!

— Veți ridica pânzele în zori și vă veți întâlni în Marea Mânecii cu *Maid of Liverpool*¹, care tocmai s-a întors din San Francisco. Oamenii Companiei sunt în acest moment la bordul ei. Vă vor da tot ce aveți nevoie. Vor goli orice cotlon al acelei nave ca să fie siguri că sunteți voi aprovizionați cum se cuvine și cu echipajul complet!

Căpitanul a clătinat din cap.

— Nu merge așa, domnule Blezzard. Ce ne ceri dumneata... e prea mult. Eu... Doamne sfinte, omule, am nevoie să primesc ordine de la cineva cu mai multă autoritate, nu doar niște cuvinte strigate printr-o pâlnie de tinichea!

— Cred că vei găsi *la mine* autoritatea de care ai nevoie, căpitane. Îmi acorzi permisiunea să urc la bord?

Căpitanul cunoștea vocea aceea.

¹ În română numele navei ar fi *Fecioara din Liverpool*.

Era vocea lui Dumnezeu, sau a cuiva aproape la fel de puternic. Dar chiar dacă recunoștea vocea, nu-l recunoștea deloc pe vorbitorul care stătea la capătul pasarelei de îmbarcare. Asta pentru că îmbrăcase un fel de colivie. Cel puțin așa părea la prima vedere. După ce s-a uitat mai bine, căpitanul și-a dat seama că era o ramă fină de metal cu un voal subțire întins în jurul ei. Persoana dinăuntru alături de pășea într-un nor tremurător de dezinfectant.

— Sir Geoffrey? a întrebat căpitanul, doar ca să fie sigur, în timp ce bărbatul pornea să urce încet pasarela luminată.

— Chiar el, căpitane. Îmi cer scuze pentru ținută. Se numește costum de salvare, din rațiuni evidente. E nevoie de el ca să te protejez pe tine. Gripa rusească a fost mai rea decât ți-ai putea imagina! Noi credem că a trecut ce-a fost mai rău, dar a provocat deja pierderi importante la toate nivelurile societății. *Toate nivelurile, căpitane. Crede-mă.*

Felul în care președintele companiei rostea *toate* l-a făcut pe căpitan să șovăie.

— Să înțeleg că Majestatea Sa este... nu este...

S-a oprit, incapabil să scoată pe gură restul întrebării.

— Nu numai Majestatea Sa, căpitane. Am spus „mai rea decât ți-ai putea imagina“, a zis Sir Geoffrey, de pe poalele costumului său de salvare picurând dezinfectant roșu care se aduna pe punte în băltoace ca de sânge. Ascultă-mă. Singurul motiv pentru care țara nu se află pentru moment într-un haos total este frica celor mai mulți dintre oameni de a se aventura afară din case. În calitate de președinte al liniei maritime, îți ordon – iar în calitate de prieten vechi, te implor –, pentru binele Imperiului, să navighezi cu viteza diavolului până la Port Mercia și să-l găsești pe guvernator. Pe urmă... ah, iată că-ți vin și pasagerii. Pe aici, domnilor...

În harababura de la marginea cheiului mai apăruseră încă două trăsuri. Cinci siluete înfolite în văluri au urcat pasarela cărând între ele cutii mari pe care le-au lăsat jos pe punte.

— Cine sunteți, domnule? l-a întrebat căpitanul pe străinul cel mai apropiat, care a răspuns:

— Nu-i nevoie să știi, căpitane.

— Chiar așa, nu-i nevoie!

Căpitanul Samson s-a întors spre Sir Geoffrey, cu mâinile desfăcute întrebător.

— La naiba, șefule, scuză-mă că vorbesc așa, n-am servit eu credincios această linie maritimă mai bine de treizeci și cinci de ani? Sunt căpitanul corabiei *Cutty Wren*¹, domnule! Un căpitan trebuie să-și cunoască vasul și tot ce e pe el! Nu voi îngădui să existe secrete față de mine, domnule! Dacă nu mă considerați de încredere, cobor pasarela chiar în clipa asta!

— Te rog să nu te superi, căpitane, a zis Sir Geoffrey.

S-a întors spre cel din fruntea nou-veniților.

— Domnule Black? Loialitatea căpitanului e mai presus de orice îndoială.

— Da, m-am purtat nesăbuit. Îmi cer scuze, căpitane, a spus domnul Black, dar suntem nevoiți să-ți rechiziționăm corabia din motive de maximă urgență, de aici și regretabila lipsă de formalități.

— Sunteți de la guvern? a întrebat tăios căpitanul.

Domnul Black a părut surprins.

— De la guvern? Mă tem că nu. Între noi fie vorba, pentru moment n-a mai rămas mare lucru din guvern, iar membrii

¹ *The Cutty Wren* (Pitulicea neastâmpărată) și variantele sale precum *The Hunting of the Wren* (Vânătoarea pituliciei) sunt cântece populare tradiționale englezești.

rămași se ascund prin pivnițe. Nu, ca să fiu sincer cu dumneata, guvernul a considerat întotdeauna convenabil să nu știe prea multe despre noi, iar eu te-aș sfătui să faci la fel.

— Aha, zău? Nu m-am născut ieri, să știi...

— Într-adevăr, căpitane, te-ai născut în urmă cu patruzeci și cinci de ani, ca al doilea fiu al doamnei și al domnului Bertie Samson, și ai primit la botez numele Lionel, după bunicul dumitale, a zis domnul Black, lăsându-și calm bagajul pe punte.

Căpitanul a șovăit din nou. Sunase a început de amenințare; faptul că nu urmase apoi o amenințare concretă îl făcea, nu se știe de ce, să se simtă pus în încurcătură.

— Bun, și pentru cine lucrați? a reușit el să spună. Îmi place să știu cu cine navighez.

Domnul Black s-a îndreptat de spate.

— Cum dorești. Suntem cunoscuți drept Gentlemenii Cazului Extrem. Slujim Coroana. Asta te-ajută?

— Dar am crezut că regele a...

Căpitanul s-a oprit, nedorind să pronunțe groaznicul cuvânt.

— El a murit, căpitane Samson. Dar nu și Coroana. Hai să zicem că suntem în slujba... unui țel mai înalt? Iar în numele aceluia țel, căpitane, oamenii tăi vor fi plătiți de patru ori mai mult ca de obicei pentru această călătorie, plus câte zece guinee¹ pe zi pentru fiecare dintre zilele cu care depășesc

¹ Monedă britanică de aur bătută în Marea Britanie între 1663 și 1814. A avut inițial valoarea de o liră sterlină sau 20 de șilingi, dar creșterea prețului aurului i-a conferit ulterior o valoare variabilă care a ajuns chiar până la 30 de șilingi. Între 1717 și 1816 i s-a stabilit o valoare fixă de 21 de șilingi. Termenul *guinee* a fost folosit și după ce moneda n-a mai circulat, reprezentând ca unitate de calcul o liră și un șiling, o liră și 5 penny, sau 1,05 lire, în sistemul zecimal.

recordul de durată al unei călătorii până în Port Mercia, plus încă o sută de guinee la întoarcere. Toți marinarii și ofițerii de la bord vor avea perspective de promovare mult mai mari. Dumneata, căpitane, vei primi o plată sporită în conformitate cu rangul dumitale și, întrucât înțelegem că intenționezi să te pensionezi curând, Coroana va dori în mod cert să-și arate recunoștința în modul ei tradițional.

În spatele lui, Sir Geoffrey a vorbit și a tușit în același timp: ahâm*titlud*ecavalerahâm.

— Sunt sigur că doamnei Samson i-ar plăcea, a adăugat domnul Black.

Asta suna a tortură. Căpitanul Samson a văzut cu ochii minții ce s-ar fi întâmplat dacă doamna Samson afla vreodată că el refuzase ocazia ca ea să devină *Lady* Samson. Nu suporta să se gândească la așa ceva. S-a uitat la cel care își spunea domnul Black și a zis încet:

— Urmează să se întâmple ceva? Încercați să preveniți ceva anume?

— Da, căpitane. Războiul. Moștenitorul tronului trebuie să pună piciorul pe pământ englez în cel mult nouă luni de la moartea monarhului. Așa scrie în Magna Carta, undeva jos, cu litere mici. Baronii nu doresc alt Richard Inimă de Leu, vă dați seama. Și, în mod regretabil, de când un chelner contaminat cu gripă a servit supa la petrecerea aniversară a regelui, următorii doi moștenitori în viață ai tronului se află amândoi undeva în Marele Ocean Pelagic de Sud. Cred că îl cunoști bine, căpitane.

— Aha, acum am înțeles! Asta aveți în cutii! a zis căpitanul, arătând cu degetul spre ce cărau. Un transport de pământ englezesc! Găsim moștenitorul, calcă pe acest pământ și strigăm toți uraaa!

Domnul Black a zâmbit.

— Bravo, căpitane! Sunt impresionat. Dar, din păcate, cineva s-a gândit deja la asta, așa că mai există o mică clauză. Ea stipulează că pământul englezesc trebuie să fie ferm lipit de Anglia. Putem proclama succesiunea de peste hotare – ba chiar îl putem încorona pe moștenitor, dacă e necesar –, dar pentru a fi ratificat e necesar să ajungă în persoană și la timp pe pământ englez.

— Știți, domnule Black, eu credeam că știu totul despre Magna Carta, dar de clauzele astea n-am auzit niciodată, a spus Sir Geoffrey.

— Nu, domnule, i-a răspuns răbdător Gentlemanul Cazului Extrem. Asta din cauză că se află în versiunea *ratificată* a Cartei. Doar nu credeți că niște baroni abia în stare să-și scrie numele puteau produce un set complet de reguli funcționale după care să poată fi condusă adecvat o țară mare pentru tot restul istoriei, nu-i așa? Secretarii lor au întocmit o lună mai târziu o Magna Carta complet funcțională. Este de șaptezeci de ori mai lungă, dar infailibilă. Din păcate, au și francezii o copie.

— De ce? a întrebat căpitanul.

Pe marginea cheiului trăsesese încă o trăsură. Părea scumpă și avea un blazon pictat pe ușă.

— Pentru că dacă misiunea dumitale nu reușește, căpitane, atunci cel mai probabil un francez va deveni regele Angliei, a zis domnul Black.

— Cum? a strigat căpitanul, uitând complet de noua trăsură. Nimeni n-ar suporta așa ceva!

— Minunați oameni, francezii, minunați oameni, a spus repede Sir Geoffrey, fluturând din mâini. Aliații noștri în recente evenimente neplăcute din Crimeea și restul, dar...

— În această privință suntem prieteni la cataramă cu guvernul francez, domnule, a zis domnul Black. Iar un francez pe tron, pe oricare tron, e ultimul lucru pe care ar dori să-l vadă și ei. E ceva inacceptabil pentru frații noștri gali. Dar există în Franța persoane care ar dori-o, iar noi credem că cel mai bun lucru pentru toată lumea este să ne aducem acasă noul monarh cu o zarvă minimă și o viteză maximă.

— Ei l-au ucis pe ultimul lor rege! a spus căpitanul Samson, care n-avea de gând să piardă prilejul de a se înfuria zdravăn. Tatăl meu a luptat cu ei la Trafalgar! Nu putem permite să se întâmple așa ceva, domnule, cu niciun preț! Vorbesc acum și în numele oamenilor mei! Vom depăși din nou recordul, domnule, dus-întors!

S-a uitat în jur după Sir Geoffrey, dar președintele liniei maritime coborâse în grabă pasarella și se învârtea în jurul a două siluete acoperite de voaluri, care ieșiseră din trăsură.

— Acelea sunt... femeii? a întrebat căpitanul, în vreme ce respectivele persoane urcau pe puntea corabiei *Cutty Wren* și treceau pe lângă el de parcă n-ar fi contat câtuși de puțin.

Domnul Black a scuturat niște zăpadă de pe propriul său vâl.

— Cea mai scundă e cameristă, și am considerat potrivit să cred pe cuvânt că e femeie. Cea înaltă, pe lângă care se gudură președintele, deține majoritatea acțiunilor la linia voastră maritimă și, mai important decât atât, este mama moștenitorului. E o adevărată doamnă, deși experiența mea limitată în privința ei îmi sugerează că ar fi, de asemeni, un amestec între regina războinică Boadicea¹ – fără carul de luptă –, Caterina

¹ Zisă și Boudica. Regină a unui trib celtic din sec. I care s-a împotrivit cu succes invaziei Imperiului Roman în Insulele Britanice. A fost în cele din urmă învinsă și, conform unor surse, s-a sinucis ca să nu cadă în captivitate. În Regatul Unit, Boadicea este un important simbol cultural.

de Medici¹ – fără inelele cu otrăvuri – și Attila Hunul² – fără excelentul lui simț al umorului. Să nu joci cărți cu ea, pentru că trișează ca un contrabandist de pe Mississippi, să-ți ferești băutura, să faci de fiecare dată tot ce îți spune și poate așa reușim să rămânem toți în viață.

— Are limba ascuțită, da?

— Ca briciul, căpitane. Dar să vorbim despre lucruri mai plăcute: pe drum s-ar putea s-o ajungem din urmă pe fiica moștenitorului, care, slavă cerului, plecase deja spre tatăl ei înainte să izbucnească molima. Urmează să pornească azi din Cape Town pe schoonerul³ *Sweet Judy*⁴, cu destinația Port Mercia via Port Advent. Căpitanul acelei corăbii este Nathan Roberts. Cred că-l cunoști.

— Pe bătrânul „Aleluia“ Roberts? Încă mai navighează? E un om de nădejde, să știți, iar *Sweet Judy* e un vas foarte dichisit. Fata se află pe mâini bune, fiți sigur de asta. Sper, totuși, că-i plac imnurile religioase, a zâmbit căpitanul. Mă întreb dacă Roberts își mai pune și-acum echipajul să înjure, când simte nevoia, într-un butoi cu apă pe care-l ține în cală.

— E evlavios tare, nu-i așa? a întrebat domnul Black cum se îndreptau spre căldura cabinei principale.

— Un piculeț, domnule, doar un piculeț.

— În cazul lui Roberts, căpitane, cât de mare este acest „un piculeț“?

¹ Regină a Franței (soția lui Henric al II-lea) și mamă a mai multor regi și prinți ai Franței. A fost interesată de ocultism, foarte apropiată de Nostradamus, și expertă în materie de otrăvuri, pe care se presupunea că le-a folosit deseori pentru a-și omorî dușmanii.

² Attila, născut în Caucaz, cel mai puternic conducător al hunilor. A domnit între 433 și 453 asupra Imperiului Hun, care se întindea de la munții Urali până la fluviul Rin și de la Dunăre la Marea Baltică.

³ Navă cu pânze cu două catarge, asemănătoare goetei.

⁴ În română numele s-ar traduce *Judy cea Scumpă*.

Căpitanul Samson a zâmbit cu gura până la urechi.

— Ei, cam cât Ierusalimul, domnule...

La celălalt capăt al lumii, marea ardea, vântul urla și o beznă vuitoare acoperea fața adâncului.

Numai un om deosebit poate să născocească grabnic un imn religios, dar căpitanul Roberts era un astfel de om. Imnurile din *Cartea imnurilor vechi și contemporane* le știa pe toate și când era de cart le cânta de la un capăt la altul, tare și cu bucurie, iar asta reprezentase unul dintre motivele revoltei.

Iar acum, când Capătul Lumii era la o aruncătură de băț, cerul se întuneca, deși veneau zorii, iar flăcările Apocalipsei se prăvăleau peste ei și dădeau foc velaturii, căpitanul Roberts s-a legat de timonă, pe când marea creștea sub el, și a simțit că *Sweet Judy* se ridica la cer parcă purtată de o mână atotputernică.

Tuna și fulgera acolo sus. Grindina îi răpăia pe pălărie. În vârfurile tuturor catargelor ardeau focuri ale Sfântului Elmo¹, făcând barba căpitanului să pârâie, iar el s-a apucat să cânte cu o voce gravă și plină de bariton. Orice marinar știa cântecul acela: „Tată veșnic, atotmântuitor, Care oprești cu brațul tău zbuciumatul val“, a zbierat căpitanul spre furtună, *Sweet Judy* stând în cumpănă ca o balerină pe neobositul val. „Ce poruncă dai oceanului puternic și adânc / În rostuitele-i hotare să stea-n rând“².

Cât de repede se deplasau? s-a întrebat el, în timp ce vecele sfâșiate zburau cât colo. Valul era înalt cât o biserică, dar

¹ Fenomen meteorologic cunoscut încă din Antichitate, reprezentat de descărcări electrice prin obiecte înalte (în cazul de față catargele corabiei), care duc la formarea unui arc electric în jurul obiectului în cauză.

² Imn religios care a devenit imnul neoficial al marinei britanice.

gonea fără îndoială mai iute decât vântul! Dedesubt, căpitanul vedea insulițe înghițite de valul ce trecea mugind pe deasupra lor. Nu era momentul să înceteze să se roage Domnului!

„O, ascultă ruga ce spre Tine se avântă / Pentru acei ce marea o înfruntă“, a terminat el de cântat, apoi s-a oprit și s-a uitat lung înainte.

Era ceva mare și negru acolo și se apropia foarte rapid. Imposibil să cârmești și să-l ocolești. Era prea mare și oricum cârma nu răspundea la comenzi. Căpitanul o ținea în semn de credință, ca să-i arate lui Dumnezeu că nu-L părăsea, sperând în schimb că nici Dumnezeu n-avea să-l părăsească pe căpitanul Roberts. A învârtit timona și a început versul următor, iar fulgerul a luminat o potecă peste valul zbugiumat și acolo, în lumina cerului arzând, a văzut o spărtură, o vale sau o despicătură în peretele de stâncă, la fel ca minunea despărțirii apelor Mării Roșii, s-a gândit căpitanul Roberts, numai că, desigur, de data asta era vorba de uscat.

Următorul fulger i-a arătat că spărtura aceea era bogat împădurită. Dar valul urma s-o lovească la nivelul coroanelor copacilor. Asta l-ar fi încetinit. Poate că ar fi fost salvați, chiar și acum, direct dintre fălcile Iadului. Și au ajuns acolo...

Și uite-așa a navigat corabia *Sweet Judy* prin pădurea tropicală, iar căpitanul Roberts, cuprins pe loc de o putere creatoare, a inventat o nouă strofă absentă în mod explicabil din imnul original: „ O, Tu, Care muntele înalt l-ai ridicat / Să fie stâlp pentru al cerului palat,“ – nu era cu desăvârșire sigur de cuvântul *făurit*, parcă *poruncit* ar fi fost mai acceptabil – „Care mărește păduri ai ridicat din tină“ – crengile trosneau sub carenă ca focurile de armă, iar liane groase smulgeau ce mai rămăsese din catarge – „Și ai făcut Pământul o Grădină“ – pe punte ploua cu fructe și cu frunze, dar o zguduitură a anunțat

că un copac rupt smulsese o parte din chilă, împrăștiind balastul – „O, întinde-ne mâna ce-ades a ajutat“ – căpitanul Roberts a strâns tare timona cea nefolositoare și a râs spre întinericul urlător – „Pe cei ce-au fost în pericol pe uscat“.

Pe urmă trei smochini uriași, ale căror rădăcini ca niște contraforturi ținuseră piept uraganelor secole de-a rândul, s-au năpustit din viitor spre ei, absolut pe neașteptate. Ultimul gând al căpitanului a fost: „Poate care ai ridicat munții cei înalți ar fi fost un vers mai bun în împrejură...“

Căpitanul Roberts s-a dus în Rai, care nu era deloc cum se așteptase, iar atunci când apa s-a retras, abandonând cu blândețe epava corabiei *Sweet Judy* pe vatra pădurii, un singur suflet a rămas viu. Sau poate două, dacă-ți plac papagalii.

În ziua în care s-a sfârșit lumea, Mau se îndrepta spre casă. Asta însemna o călătorie de peste douăzeci de mile. Dar el știa drumul, da, îl știa! Dacă nu știai drumul, nu erai bărbat. Iar el era bărbat... sau aproape. Trăise timp de o lună pe Insula Băieților, nu-i așa? Simplul fapt că supraviețuiai aceluia loc ajungea să te facă bărbat...

Adică să supraviețuiești și pe urmă să te întorci.

Nu-ți vorbea nimeni, niciodată, despre Insula Băieților, nu cu adevărat. Aflai una-alta în timp ce creșteai, dar foarte curând învățai un lucru:

Treaba cu Insula Băieților era că pe Insula Băieților *dispăreai*. Îți lăsaï acolo sufletul de băiat și ți se dădea un suflet de bărbat când te întorceai la Națiune.

Trebuia să te întorci, altfel se întâmpla ceva groaznic: Dacă nu te întorceai în treizeci de zile, veneau să te ia cu forța și nu mai ajungeai niciodată bărbat, nu unul adevărat. Băieții spuneau că mai bine te îneci, decât să vină ei să te ia. Afla toată

lumea că ai dat greș și probabil nu-ți mai găseai nevastă nici-odată, iar dacă-ți găseai totuși nevastă, urma să fie o femeie pe care n-ar fi vrut-o niciun bărbat adevărat – una cu dinți stricați și răsuflare puturoasă.

Grija asta îl ținuse treaz pe Mau săptămâni în șir. Pe insulă ți se îngăduia să-ți iei numai cuțitul, iar el avea coșmaruri despre cum trebuia să construiască o canoe în treizeci de zile doar cu un cuțit. Era imposibil. Și cu toate astea, toți bărbații din Națiune construiseră una, deci trebuia să existe o cale, nu-i așa?

În a doua zi pe Insula Băieților, găsisse calea aceea.

În mijlocul insulei exista o ancoră pentru zei, un cub de piatră cafenie pe jumătate îngropat în nisip și pământ. Peste piatră creșteau liane groase care înlănțuiau apoi un palmier tabago enorm. Cioplit adânc în scoarța copacului, în limba-jul copiilor, scria: BĂRBAȚII AJUTĂ ALȚI BĂRBAȚI. Alături, înfipt în lemn, era un *alaki*, o bucată de piatră cioplită cu mâner lung. Dacă o țineai într-un fel, era topor. Dacă o țineai invers, era teslă, bună pentru scobit un buștean.

A tras toporul și a învățat lecția. La fel făcuseră mulți alți băieți; Mau s-a urcat într-o seară în copac și a găsit sute de semne de-a lungul trunchiului, acolo unde generații de băieți recunoscători lăsaseră toporul – pe asta sau altul asemănător – pentru cei care urmau să vină după ei. Unii dintre acei băieți trebuie să fi devenit deja Bunici, erau sus în peștera din munte, înapoi acasă.

Pesemne că vegheau cu ochi care puteau vedea la multe mile depărtare, poate că îl urmăreau și pe el când a găsit bușteanul, uscat bine și nu prea bine ascuns printre pandanușii din capătul opus al insuliței. Când ajungea din nou acasă urma să le spună tuturor că l-a găsit, iar toată lumea urma să

spună că avusese noroc și că probabil zeii îl puseseră acolo. Iar dacă se gândea mai bine, tatăl lui împreună cu doi unchi se duseseră într-o dimineață să pescuiască în apropierea insulei, fără să-l cheme și pe el...

Se descurcase bine acolo. Știa cum să facă focul și găsisese un izvorăș cu apă proaspătă. Își confecționase o sulică potrivită să prindă pește în lagună. Și își făcuse o canoe bună, stabilă și ușoară, cu o tălpică exterioară de sprijin. Nu trebuia să construiești decât ceva în stare să te ducă până acasă, dar el migălise la canoe cu cuțitul și o șlefuisese cu piele de calcan, astfel încât aluneca pe apă ca o șoptă.

Nu-și zorise ultimele zile ca băiat. Așa îl învățase tatăl lui. „Fă curat în tabără“, îi spusese el. „În curând vei avea soție și copii. Țsta-i un lucru bun. Dar uneori o să te gândești cu drag la ultima ta zi de băiat. Fă bogată amintirea asta și întoarce-te la timp pentru sărbătoare.“

Tabăra era curată acum de nici nu ți-ai fi dat seama că fusese cineva acolo. Iar Mau stătea pentru ultima oară în fața palmierului străvechi, cu toporul în mână, sigur că Bunicii nu-l scăpau din ochi.

Totul urma să fie perfect, știa sigur asta. Noaptea trecută stelele Aerului, Focului și Apei apăruseră pe cer tustrele. Era un moment bun pentru începuturi noi.

A găsit în scoarța moale un loc neatins și a ridicat toporul. Ochiul lui a zărit o clipă mărgica albastră pe care o purta legată la încheietura mâinii; avea rostul să-l păzească de rele cât timp călătorea spre casă. Tatăl său îi zisese cât de mândru avea să fie pe drumul de întoarcere. Dar trebuia să aibă grijă să nu atragă asupra lui atenția vreunor zei ori spirite. Nu era bine să se găsească între suflete. Mau ar fi precum *mihei gawi*, micuțul crab pustnic albastru care o ștergea în fiecare an din

carapacea lui spre una nouă, devenind astfel pradă ușoară pentru orice calamar aflat prin preajmă.

Nu era un gând plăcut, însă Mau avea o canoa bună și o mare liniștită, și urma s-o șteargă repede, o, da! A legănat toporul cât a putut de tare, gândindu-se: „Ha! Următorul băiat care îl va trage afară din copac va *merita* să fie numit bărbat.“

— Bărbații ajută alți bărbați! a strigat el, când piatra a atins scoarța.

Intenționase să obțină un efect. Și l-a obținut mult mai mult decât se aștepta. Din toate colțurile insuliței păsările au explodat în aer ca un nor de albine. Cinteze, nagâți și rațe s-au ridicat din tufișuri și au umplut aerul cu panică și pene. Unele dintre păsările mai mari s-au îndreptat spre mare, dar majoritatea s-au învârtit doar pe cer, ca și cum ar fi fost prea înspăimântate să stea undeva, dar nici nu aveau unde să se ducă.

Mau a trecut printre ele și s-a îndreptat spre plajă. Aripile colorate îi şuierau prin față ca grindina, iar asta ar fi fost nepus de frumos dacă n-ar fi profitat de ocazie fiecare pasăre ca să lase un ditamai găinașul. Așa-i când te grăbești, n-are rost să cari cu tine o greutate inutilă.

Ceva nu era în regulă. Mau simțea asta în aer, în calmul neașteptat, în felul în care simțea dintr-odată lumea ca și cum ar fi apăsător-o ceva greu.

Și iată că acel ceva l-a lovit pe Mau, trântindu-l lat pe nisip. Capul stătea să-i explodeze. Mai rău chiar decât atunci când se jucase de-a ridicatul pietroiului și îl ținuse sus prea mult. Ceva apăsa lumea ca un bolovan mare și cenușiu.

Pe urmă, durerea a dispărut la fel de iute cum venise, cu un şuierat, lăsându-l amețit și cu răsuflarea tăiată. Iar păsările tot îi mai roiau pe deasupra capului.

Mau s-a ridicat clătinându-se în picioare, iar acum nu mai știa decât că locul acela nu mai era unul bun, iar lucrul acesta, singurul pe care îl știa, îl știa cu fiecare unghie și cu fiecare fir de păr de pe corpul lui.

Tuna peste tot pe cerul senin și o zguduitură strașnică a scuturat orizontul. Mau s-a îndreptat clătinându-se spre mica lagună, zgomotul continua, iar acolo, pe nisipul alb de la marginea apei, îl aștepta canoa. Dar apa de obicei liniștită acum... dansa, dansa așa cum dansează apa sub o ploaie torențială, deși nu cădea nicio ploaie.

Trebuia să fugă. Canoa a alunecat ușor în apă iar el a vâslit nebunește către spărtura din recif care se deschidea spre largul mării. Sub el și în jurul lui, peștii făceau același lucru...

Zgomotul continua, ca și cum ceva solid se izbea de aer și îl făcea țândări. Umplea întregul cer. Mau îl simțea ca pe o lovitură colosală primită peste urechi. *Animalele* fug. Așa îi spusese tatăl lui. *Băieții* fug. Un bărbat nu fuge. El se întoarce și își privește dușmanul, să vadă ce face și să-i găsească slăbiciunea.

Mau a lăsat canoa să se strecoare afară din lagună și să urce ușor pe valurile oceanului, apoi s-a uitat în jur ca un bărbat.

Orizontul era tot un singur nor enorm, care fierbea și se ridica plin de foc și de fulgere, mugind ca un coșmar.

Un val s-a izbit de coral, iar asta i s-a părut la fel de greșit. Mau cunoștea marea, ceva nu era în regulă. Mult în spatele lui, Insula Băieților se prăbușea, trasă de un curent fiores spre uriașa adunare de furtuni. Parcă orizontul tocmai bea marea.

Bărbații se uită la dușmanii lor, e adevărat, dar uneori se întorc cu spatele și vâslesc ca nebunii.

N-a contat câtuși de puțin. Marea aluneca și pe urmă, brusc, dansa din nou, ca apa din lagună. Mau, încercând să gândească corect, se lupta să controleze canoa.

O să se întoarcă acasă. Sigur că o să se întoarcă. Putea vedea imaginea în mintea lui, mică și limpede. A învățat-o pe toate părțile, savurându-i gustul.

Urmau să fie toți acolo. *Toți*. Fără nicio excepție. Bărbații bătrâni și bolnavi preferau să moară pe rogojini la malul apei, decât să nu fie acolo; femeile nășteau acolo, dacă era nevoie, în timp ce urmăreau cum se întorcea canoaia acasă. Era de neconceput să lipsești de la sosirea unui nou bărbat. Asta ar fi atras un ghinion teribil asupra întregii Națiuni.

Tatăl lui îl va urmări de la marginea recifului și apoi vor trage amândoi canoaia pe plajă, unchiul lui vor veni în fugă și proaspeții tineri bărbați se vor grăbi să-l felicite, băieții din rândul cărora ieșise vor fi invidioși, iar mama lui și celelalte femei vor da semnal să înceapă sărbătoarea, și va urma... lucrul acela care se face cu un cuțit ascuțit, în timpul căruia nu țipi, iar pe urmă... pe urmă va fi totul.

Dacă putea să păstreze imaginea în minte, atunci așa urma să se întâmple. Există un fir strălucitor de argint care îl conectează de viitorul acela. Acționa ca o ancoră divină, care îi oprea pe zei să se răzlească.

Zei, despre ei era vorba! Tot ce se întâmpla se trăgea de la Insula Zeilor. Era undeva dincolo de orizont și n-o puteai vedea, dar bătrânii spuneau că demult tot așa vuiet fusese, și marea agitată și mult fum și tunete, pentru că zeul Focului era furios. Poate că se înfuriase din nou.

Norul ajungea în creștetul cerului, dar la nivelul mării apăruse ceva nou. Era o linie cenușie și întunecată, se făcea tot mai mare. Un val? Ei, Mai știa totul despre valuri. Trebuie să le ataci înainte să te atace ele pe tine. Învățase cum să te porți cu ele. Nu le lași să te răstoarne. Te folosești de ele. Cu valurile mergea ușor.

Numai că valul ăsta nu se comporta ca valurile normale de la gura recifului. Arăta parcă nemișcat.

Mau s-a uitat lung la el și și-a dat seama ce vedea. Valul părea să stea nemișcat pentru că era *mare*, la mare depărtare, și se mișca foarte repede, trăgând după el o noapte neagră.

Era foarte rapid și deja nu atât de departe. Și nici nu mai era val. Era prea mare. Era un munte de apă în vârful căruia dansau fulgere, și gonia, și mugea, și a smuls canoeca ca pe o muscă.

Zburând pe curba înaltă și înspumată a valului, Mau a înfipt vâsla sub lianele care țineau tălpica și a înșfăcat-o de parcă...

Ploua. Era o ploaie torențială, tulbure, plină de cenușă și tristețe. Mau s-a trezit din visele cu porc fript și bărbați care aplaudau și a deschis ochii sub un cer plumburiu.

Pe urmă i s-a făcut greață.

Canoeca se legăna ușor, purtată de hulă, iar el și-a adăugat măruntul obol la ceea ce plutea deja prin apă – bucați de lemn, frunze, pește...

Pește gătit?

Mau a vâslit spre un pește *hehe* mare, pe care a reușit să-l tragă în barcă. Fusese fiert, fără îndoială, și însemna un adevărat ospăț.

Avea nevoie să se ospăteze. Îl dureau toate. Pe o latură a capului era lipicios de la ceva ce s-a dovedit a fi sânge. Probabil că se lovise la un moment dat de marginea canoeci, ceea ce nu însemna o surpriză. Drumul prin val era o amintire plină de bubuială în urechi și de arsură în piept, genul de vis din care ești fericit să te trezești. Nu fusese în stare decât să reziste.

În apă se formase un tunel, ca o peșteră mișcătoare de aer în sulul valului uriaș, și pe urmă o *furtună* de spumă, atunci

când canoaea ieșise din apă ca un delfin. Ar fi jurat că făcuse un salt în aer. Și se auzise un cântec. El îl auzise doar câteva secunde, în timp ce canoaea aluneca la vale pe spatele valului. Trebuie să fi fost un zeu, sau poate un demon... Sau poate era doar ce auzi în mintea ta atunci când pe jumătate zbori și pe jumătate te îneci, într-o lume în care apa și aerul fac schimb de locuri în fiecare clipă. Dar acum se terminase, iar marea care încercase să-l omoare să pregătea să-i dea de mâncare.

Peștele era bun. Simțea cum i se încălzesc oasele. Mai era din belșug, plutea împreună cu restul lucrurilor. Mai existau și câteva nuci de cocos tinere, iar el le-a băut recunoscător laptele și a început să se înveselească. Ce poveste de povestit! Un val atât de mare spălase sigur și țărnelor lor de-acasă, deci ceilalți ar fi știut că nu mințea.

Iar acasă era... unde? Nu putea vedea Insula Băieților. Nu putea vedea cerul. Nu exista *nicio insulă*. Dar orizontul era mai luminos într-o direcție decât în cealaltă. Soarele apunea cumva *acolo*. Seara trecută urmărise soarele apunând deasupra Națiunii. Acela trebuia să fie drumul. A pornit hotărât, cu ochii pe orizontul palid.

Peste tot erau păsări, se agățau de orice plutea. Majoritatea erau cinteze mărunte, ciripeau nebunește în timp ce trecea canoaea pe lângă ele. Unele au bătut chiar din aripi și s-au agățat de-a dreptul de canoe, îngrămădindu-se și uitându-se la el cu un fel de optimism disperat, înspăimântat. Ba una chiar i s-a așezat pe cap.

Pe când încerca s-o descâlcească din păr, s-a auzit un bufnet și ceva mult mai greu a aterizat pe pupa canoaei, făcând cintezele să se împrăștie și pe urmă să se așeze la loc, prea obosite să ajungă altundeva. Dar s-au ținut cât mai la distanță de noul pasager, care nu se arăta mofturos la mâncare.

Era o pasăre mare, cu pene negre-albăstrui lucioase, piept alb și picioarele acoperite de alte pene, mici și albe. Ciocul îl avea, însă, roșu aprins cu galben.

Era o pasăre-bunic și aducea noroc – pentru oameni, cel puțin –, chiar dacă pe Mau îl încetinea și i-a mâncat un pește. Păsările-bunic învățaseră să nu se sperie de oameni; aduce ghinion chiar și să ușiești una. Vâslind, Mau îi simțea în ceafă ochii ca măргеlele. Chiar spera că poate aduce noroc. Cu puțin noroc, ar fi ajuns acasă înainte de miezul nopții.

S-a auzit un „cârr!” și pasărea-bunic și-a luat din nou zborul, ținând în cioc alt pește fiert de-al lui Mau și făcând canoa să se clatine o clipă. „Măcar sunt mai ușor“, s-a gândit Mau. „Și oricum n-aveam nevoie de peștele ăla. Diseară mă îmbuib cu friptură de porc!“

Pasărea a aterizat greoi pe un buștean aflat ceva mai în față. Un ditamai bușteanul, de fapt. Când s-a apropiat, Mau a văzut că era un copac întreg, cu rădăcini cu tot, chiar dacă o mulțime de crengi se rupseseră.

A văzut toporul ieșind din apă, încâlcit printre resturi. O parte din el știa deja că urma să-l vadă. Imaginea toporului a gonit cu toată viteza spre ochii lui și a devenit, pentru o clipă, centrul întregii lumi rotitoare.

Pasărea-bunic, după ce aranjase peștele astfel încât să-l poată înghiți întreg, și-a luat zborul în felul ei posac, de parcă și-ar fi spus: „oare chiar merită?“, și a bătut din aripile mari și lente aproape atingând apa plină de spumă.

Lipsit de greutate, copacul a pornit să se învârtă. Dar Mau era deja în apă și a apucat coada toporului înainte să ajungă dedesubt. Și-a ținut răsuflarea, și-a proptit picioarele în trunchi și a tras. Eh, fusese deștept, nu-i așa, când acum o

sută de ani înfipsese tare toporul în trunchi, ca să-i arate următorului băiat ce mare bărbat fusese el...

Dar trebuia să reușească. O ultimă smucitură puternică și toporul avea să se elibereze. Așa s-ar fi întâmplat, într-o lume perfectă. Dar lemnul umflat îl înțepenise zdravăn.

Mau s-a mai scufundat încă de trei ori și de fiecare dată a ieșit la suprafață tușind și scuipând apă. Avea un sentiment adânc și furios că nu era drept ce se întâmpla; zeii îi trimisese toporul lui, de asta era sigur. I-l trimisese rău fiindcă urma să aibă nevoie de el, era *convins*, iar el nu reușise să-l ia.

În cele din urmă a înotat înapoi la canoe și a apucat vâsla înainte ca pasărea-bunic să dispară din vedere. Noaptea zburau întotdeauna înapoi pe uscat, iar Mau era destul de sigur că din Insula Băieților nu mai rămăsese mare lucru la care să se întoarcă. Palmierul tabago avea sute de ani și rădăcini mai groase decât mijlocul lui! Arătau de parcă ele ar fi ținut insula laolaltă! Iar între ele fusese o ancoră pentru zei. Niciun val n-ar fi trebuit să poată urni din loc o ancoră divină. Era ca și cum ar fi mutat lumea.

Pasărea-bunic a dat din aripi mai departe. În fața ei, linia subțire a orizontului s-a înroșit mai tare, mai roșie decât văzuse Mau vreodată până atunci. A vâslit într-acolo cât a putut de repede, încercând să nu se gândească ce va găsi înaintea lui; și din cauză că încerca să *nu* se gândească, gândurile îi alergau prin minte ca niște câini agitați.

A încercat să-i potolească. „Bun, Insula Băieților nu era decât o grămadă de piatră înconjurată de maluri de nisip, așa-i?” s-a gândit el. „Era bună numai ca tabără de pescuit sau ca loc unde să încerce băieții să devină bărbați. Dar Națiunea are munți – unul și bun, adică – are un râu, sunt peșteri acolo, sunt păduri întregi, sunt bărbați care ar ști ce-i de făcut!”

Nu-i așa? Și ce-ar fi *putut* face ei?

I-a fluturat prin minte mica imagine cu ospățul în cinstea sufletului său de bărbat. N-a vrut să stea, iar Mau n-a găsit firul acela de argint ca s-o tragă înapoi.

În fața apusului aluneca ceva întunecat și el aproape că a izbucnit în lacrimi. Era un val de apus perfect, se rostogolea de-a curmezișul discului roșu al soarelui care tocmai se scufunda dincolo de linia orizontului. Toți bărbații din Insulele Soarelui își tatuau această imagine ca semn al bărbăției lor, și peste câteva ore – Mau știa sigur – urma să primească și el același tatuaj.

Pe urmă, unde fusese valul, a văzut Națiunea. I-ar fi recunoscut conturul oriunde. Să fi fost poate la vreo cinci mile de părtare. Ei bine, mai putea rezista încă cinci mile. Iar curând urma să vadă lumina focurilor.

Vâslind mai repede, încordându-și privirea să vadă forma ceva mai întunecată din amurgul acela ciudat, a întrezărit albul valurilor peste recif. Iar curând, te rog, curând *urma să vadă lumina focurilor!*

Acum simțea mirosul, toate mirosurile insulei cu excepția celui pe care îl voia, adică mirosul de fum.

Apoi, iată-l și pe el, un mic accent în mireasma de mare și de pădure. Undeva exista un foc. Nu-l vedea, dar unde era fum, erau și oameni. Dacă valul venise în direcția asta, n-ar mai fi rămas prea mult lemn uscat, desigur. Dar valul n-avea cum să fi fost rău aici, aici nu. Mau mai văzuse înainte valuri mari – făceau deranj și spărgeau o canoe, două. Bine, ăsta păruse mare rău, dar așa sunt valurile când îți trec peste cap! Iar oamenii se urcaseră sus pe munte să aducă de-acolo lemn uscat! Da, așa se întâmplase! Cu siguranță se întâmplase așa. Își făcuse griji degeaba. Urmau să se întoarcă în curând.

Așa era. Așa trebuia să fie.

Dar nu mai găsea firul de argint. Putea evoca în minte imaginile vesele, dar erau undeva departe în întuneric și nu exista drum până la ele.

A intrat în lagună când se înnoptase aproape de tot. Reușea să distingă frunze și crengi și a lovit o bucată mare de coral pe care probabil că o rupsese valul din recif, dar de asta existau recifurile. Ca să stea în bătaia furtunilor. În spatele recifului, în jurul lagunei, erau la adăpost.

Cu un scrâșnet ușor de nisip, canoa a atins plaja.

Mau a sărit din barcă, apoi și-a amintit exact la timp de ofrandă. Pentru o călătorie reușită, se cerea drept ofrandă un pește roșu, iar călătoria trebuia considerată un succes, chiar dacă fusese una foarte ciudată. Nu adusese cu el un pește roșu, dar încă mai era băiat, iar zeii le iertau băieților multe lucruri. Măcar *se gândise* la ofrandă. Asta trebuia să conteze

Alte canoe nu existau. Ar fi trebuit să fie multe. Chiar și pe întuneric, lucrurile nu arătau cum trebuie. Nu era nimeni acolo; nu știa nimeni că el stătea pe țarm.

Dar a încercat, oricum:

— Hei! Eu sunt, Mau! M-am întors!

A început să plângă, mai rău de data asta. Plânsese și în canoe, dar atunci fusese numai apă care îi fugea pe față și numai el știusese. Acum, lacrimile veneau împreună cu hohote mari, îi curgeau din ochi, din nas și din gură, de neoprit. Plângea după părinții lui, plângea pentru că îi era frică, pentru că îi era frig și era foarte obosit, plângea pentru că era înfricoșat și nu se mai putea preface. Dar cel mai mult plângea pentru că numai el știa.

În pădure, ceva a auzit. Iar în lumina ascunsă a flăcărilor a licărit ascuțiș de metal.

Lumina dinspre apus a murit. Noaptea și lacrimile au cuprins Națiunea. Steaua Apei s-a strecurat printre nori ca un ucigaș care părăsește încet locul faptei.